

men. Den kan medføre en yderligere Forringelse af den i Forvejen ikke meget udmærkede Sikkerhed, som tilbydes Statskassen for Laanet, enten dette nu bliver $\frac{4}{6}$ eller $\frac{9}{10}$. Den kan medføre, at der undertiden bliver givet et større Statslaan, et Statslaan, der gaar ud over den virkelige Værdi, som Ejendommen maa antages at have. Det er altsaa et Ændringsforslag, som Flertallet tillægger den største Betydning, og som det absolut maa holde paa.

Ændringsforslaget under Nr. 8 gaar ud paa at føre Spørgsmaalet om de aarlige Ydelser, der skulle præsteres, tilbage til det, som tidligere af dette Ting er vedtaget. Det forekommer os, at de Betingelser, her stilles, ere nogenlunde rimelige for vedkommende Laantager, vedkommende Landarbejder, medens man dog nogenlunde har sikret sig mod, at der ikke ogsaa paa denne Konto kommer betydelige Udgifter for Statskassen. — Angaaende Ændringsforslaget til § 11 under Nr. 9 bemærker jeg, at Folketinget jo har genoptaget sin tidligere Vedtagelse om, at der paa dette Forsøg i 5 Aar aarlig skal kunne anvendes 4 Mill. Kr., altsaa i alt 20 Mill. Kr. Vi have tidligere her holdt paa 1 Mill. Kr. Vi kunne paa ingen Maade gaa ind paa at lade Statskassen bringe et saa stort Offer, som Folketinget forlanger for dette Øjemeds Opnaaelse, da vi betragte det som et Forsøg. Men for at vise vor Tilbøjelighed til paa dette Punkt at komme Folketingets Anskuelser i Møde, have vi ment at kunne gaa ind paa det af Regeringen nu foreslaaede, nemlig 1,300,000 Kr. — I § 17 har Folketinget foretaget den Forandring, at Bestemmelsen om, at der paa Ejendommen skulde vedligeholdes et almindeligt Husmandsbrug, er bleven udeladt. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa de Grunde, som ere blevne anførte, for at lade denne Bestemmelse udgaa. Vi ansæ denne Bestemmelse for naturlig og nødvendig og foreslaa derfor at fastholde den. I Overensstemmelse dermed stilles Ændringsforslagene under Nr. 10 og 11. — Det er ogsaa det høje Tings Medlemmer bekendt, at Ændringsforslagene under Nr. 12 og 13 gaa ud paa nogenlunde at sikre, at Ejendommen ogsaa for Fremtiden ved Arvefald, Overdragelse eller ved Giftermaal bliver i Landarbejderes Hænder. Vi tillægge det ikke nogen ringe Betydning, men det er jo dog af de Bestemmelser, over for hvilke vi i hvert Fald ikke ville være utilbøjelige til at komme det andet Tings Anskuelser i Møde. — Angaaende

Ændringsforslag under Nr. 14 har jeg allerede udtalt mig.

Naar nu altsaa, som jeg haaber, i alt Fald Flertallet i dette Ting vil følge os deri, at vi føre Lovforslaget tilbage til den Skikkelse, det havde, da det sidst forelagdes af den højtærede Regering, kunde man med Føje sige, at det er en ret mislig Stilling, den hele Sag derved føres ind i. Det ene Ting, Folketinget, vedtager uden videre at føre Lovforslaget tilbage til den Skikkelse, det havde, da Fællesudvalgets Forhandlinger gik i Stykker, og det blev vedtaget ved eneste Behandling i Folketinget, og vi vedtage nu her paa vor Side at gøre akkurat det samme, at føre Lovforslaget tilbage til den Skikkelse, hvori det er blevet forelagt af Regeringen. Der er i Betænkningen udtalt, at Landstingets Flertal er tilbøjelig til Imødekommenhed, og man kunde derfor vel med Føje spørge: Hvorfor viser da Landstingets Flertal ikke sin Imødekommenhed allerede paa dette Stadium? Dertil vil jeg svare med en Henvisning til Ordførerens Udtalelser i Folketinget angaaende denne Sag. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse hans Udtalelse i Tidenden Sp. 393, for at man kan se hans Maade af udtrykke sig paa. Han siger: „Folketingets gode Vilje til at gennemføre Sagen mener jeg er fuldt ud konstateret ved Folketingets tidligere Stilling, og jeg haaber, at Tinget fremdeles vil bevare denne Stilling.“ Naar man efter Fællesudvalgets Forhandlinger faar en saadan Udtalelse fra Folketingets Ordfører, maa Flertallet anse det for umuligt andet end at maatte opfordre Tinget til paa sin Side at gøre det samme som Folketinget. Vi kunne ikke paa dette Stadium komme med Tilbud, og jeg vil føje til, at jeg tvivler meget paa, at Flertallet her i denne Sal, hvis Sagen kommer til et Fællesudvalg, atter vil være tilbøjelig til at gaa paa Frieri til Folketinget og faa en Kurv ligesom sidste Gang. Sagen staar derfor, saa vidt jeg skønner, alt andet end gunstig. Hvert af Tingene synes at komme til at staa stift paa sin vedtagne Skikkelse af Loven, og jeg ser med min bedste Vilje til min Beklagelse ingen Udvej af denne Stilling, hvis vi ikke turde haabe, at den højtærede Minister som en „deus ex machina“ vilde træde til og søge at mægle Tingene imellem. Det er en Henstilling, jeg gør til den højtærede Minister, som jeg ved har stor Interesse i at se denne Lov gennemført, en Interesse, som deles af mange her